

Pagrindinė sąlyga žmogaus taurėjimui

A. Kaip ir kuo žmogus reiškiasi, ką jis tik ir daro, vis jis tuo dalyvauja Kūrybos vyksmuose, nors ir atrodytų, kad jis smunka ir pats sau kuria pranykimą. Bet yra kiekvienam žmogui galima viena laikysena, kuri jam padaro pasiekiamą ir kūrybos gelmę. Apie tai reikia kiek pamąstyti.

Savo užgimimu žmogus skiriasi ir atsiduoda gyvenimui, jusles veikiantame pasaulyje. Čia tai jis gali ir sukelti savo asmens tarpimą ir savo asmenybės įsigalėjimą. Bet su tuo nusikreipęs į daigtiškumą, jis tatiu gali ir tarsi atsižvelgti į savo esmės išeią, būtent į patios Kūrybos kilmę.

Toks atsižvelgimas yra pagaliau ir ypatingas nusistatymas, kurs paprastai vadinamas tikėjimu. Tik jis turi būti gyvas, nuoširdus, turi būti visos sąmonės atsidavimas ir pasišventimas slėpingajam viso Esimo Pagrindui. Tokiu savo tikėjimu tada žmogus nesiskiria daigtiškumui, nebeatsiduoda tam, kas jusles ir vidinį žmogaus gyvumą veikia, ale tam, kas yra dvasiška, kas patiriama pat savo sieloje.

Iš tokio žmogaus nusistatymo, būtent iš gyvo tikėjimo, pasidaro visai esmiškas žmogaus pakitimas. Žmogaus sąmonė nuostabiai šviesėja. Žmogus tiesiog pabunda lyg kitam, tikresniam gyvenimui. Jo sąmoningumas pasieka laipsnį, kuriame pasidaro patiriama kilmė visa-to, kas yra, kas gyva. Sąmonė yra jai tiesiog atsivėrusi. O toks jos atvirumas yra tai, kas vadintina tikyba.

B. Tikybai pribrendęs žmogus nuolatai glaudiasi į Didijį Slėpinį, kurs yra nenuvokiama Išmintis bei Šviesa, neapsakoma Meilė bei malonė, šventa Valia bei Galia. Vis jis to Didiojo Slėpinio atsimena, vis gyvena Jam atsidavęs ir pasišventęs. Ir yra taip tikriausiai maldingas. Nesiliauja jis melsties visą savo amžių kiekvienu kvėpavimu.

Toks žmogus tada ir tampa vis tinkamesne priemone apsireiškimams Tojo, iš Kurio, per Kurį ir Kuriopi yra visa, kas yra. Nors toks žmogus ir gyvena ant žemės, vis- dėlto jis yra kūno, nuotaikos, mąstymo, veikimo ir elgesio atžvilgiu tikriausias slėpingojo Kūrėjo apsireiškimas.

Jeigu visokie žmonės Didijį Slėpinį įvardija visokiais žodiais ir apie jį visaip kalba, Jo prisimena ypatingomis apeigomis ir įvairiais mokslais, toks žmogus jį skelbia visu savo gyvumu. Bet jis Jį ir numano visame, kas jam tenka, ar tai būtų malonu ar nemalonu. Didysis Slėpinys jam reiškiasi iš viso, kas jam skirta patirti.

C. Visa-tuo pakilusi tokio žmogaus esmė veikia ir visą jo žmogystą. Bet reiškiasi tada kartais visai, kas netikėta. Subunda ir sujunda visas pažmoniškasis gyvumas, visokie akstinai, linkimai, pageidavimai ir net aistros. Ir nebūdamas budriai atsargus, toks žmogus reiškiasi pikčiau negu netikintysis, Dievą pamiršusysis. Jis pakliūva labai greitai neigiamumui, naikinimo galiai. Ir tada įvyksta, kaip tai dažnai žmonijos patirta, visokie baisūs dalykai, kankinimai ir žudynės. O visa-tai kaip tik tikybos sušvitimo laikais.

Tikintysis žmogus greičiau užninkamas neigiantųjų galių, kadangi jis visam gyvenimui daug atviresnis ir budresnis yra kaip kiti žmonės. Todėl jam ypatiai tvirtai laikyti reikia sielos žvilgį nukreiptą į Amžintąją, visa gobiantią Meilę bei Malonę. Juk ir neigiantioji galia glūdo Jos valioje. Neigiantiąją galią patirdamas, bet jai neatsiduodamas, žmogus dar ko- labiau stiprėja savo esmėje ir vis aiškiau pabunda Dievūje.

Gyva tokia tikyba jį vis tikriau įgalina viešpatavimui savo asmenybėje ir asmenyje, savo žmogystoje. Nors ir mirkštiodamas savo sąmoningumo šviesoje, jis vis dėlto įstengia visaip susitūrėti, savo kūno gyvumą aprūpinti tuo, kas jam būtina, jį apsaugoti nuo visokių kenkimų, nuo pakrypimų, nuo visokių nuodų, nuo netinkamų akstinimų, nuo kenksmingų nuotaikos būsenų paveikimų, nuo neaiškių ir klaidinančių mintių įtakos. Visaip jis moka savo kūno gyvumą prasmingai gaivinti.

Atitinkamai jis ir suvaldo savo nuotaikos būsenas. Neleidia sukilti, kas temdo ir tuo smukdina esmę. Visaip jis stengiasi elgties, kad galėtų jam reikšties gaivios, skaistios, šviesios būsenos. Jis leidia gyvėti tik tokiems jausmams, tik tauriems palinkimams ir

užuojautai visam, kas gyva. Tvirtėjęs ir stiprėjęs savo esmėje, jis pasidaro vis tikriau galia, kuri visą gyvenimą gaivina ir laimina. Visam, kas gyva, jis tampa tikriausiu esmišku malonumu.

Dar daugiau iš gyvos tikybos, vadinasi iš tam tikro sąmoningumo šviesos laipsnio, tenka žmogaus mintių gyvenimui. Kas šiaip dar niaukė jo mąstymą, galvojimą ir protavimą, kaip tamsios debesys apdengia saulės šviesą, tai dabar pasklinda ir virsta baltomis debesėlėmis, pro kurias visas saulės spinduliavimas prasiveržia ir visą gyvenimą šildo ir nušvietia.

Minėtinas ir šitše dar ypatingas dalykas, kurio reikšmė žmonėms paprastai nėra aiški. Yra tai melas, netiesos skelbimas. Meluodamas, kaip jau minėta, žmogus tiesiog neigia, kas jo sąmonėje jau aišku. Jis gesina tai ir tuo marina savo sąmonę, savo esmę, kad kartais ją ir tik niaukia arba migdina. Tūli tai numanydami, kalba apie sąžinės slopinimą. Meluodami žmonės pasidaro ir veidmainiais. Nuduoda teisingus, o jų vidus yra priešingas patiai tiesai.

Bet palaikant savo dvasios šviesą be jokio mirkštiojimo, žmogaus žvilgis nuostabiai skaidrėja. Ir jis apima iki šiol nepastebėtas, labai platas gyvumo sritis ir prieina visai slėpiningus santykius visame, kas jo patirtiai tenka. Jis nuvokia vis geriau visų vyksmų kilmę ir jų atsiskleidimo priežastis ir galutinumą. Pagaliau toks žmogus visai atsibunda patiamo Didiajame Slėpinyje, iš kurio jis ir visa, kas yra, būva ir liekasi Jo gobiamu.

Tokiam žmogui tada nebėra tik to, kas jusles veikia. Jis patiria ir tas galias, kurioms juslės nėra gana jautrios, vienok gyvėjusiam viduje apsireiškia. Vis geriau jam aiškėja, kad visas žemiškas gyvenimas, net pats daigtiškumas, tėra vyksmas, nėra esama pastovi tikrovė, bet kad tikrajai jis artėja vidiniu pakilimu

Taip savo esmėje sukilęs, atsigavęs ir šviesėjęs žmogus teikiasi savo aplinkai, jos žmonėms ir visam jos gyvumui su visu, kas jis, su savo kūnu, savo nuotaika, savo protavimu ir su savo siela.

D. Rodos, numanytina, kad toks žmogus tada yra žemiškame gyvenime tobuliausias Kūrybos dovis ir veiksnys. Jo tad ir vaikai tai gali skelbti. Jie yra dargi tolimesnio žmonijos taurėjimo nešėjai. Kiekviena nauja žmonių karta ryškina ko-aiškiau tai, kokie yra jų amžiaus žmonės.

Bet taurių žmonių vaikai skelbia ir be žodžių, kad Dievas yra su jais, kad apsireiškia jais žmonijoje ir visame žemiškame gyvenime. Tokie žmonės todėl ir teisingai vadinami Dievo sūnumis, net gi dievaitiais (Jono Ev. 10,34). Ir labai ramina, kad atsimenama, jog tokių žmonių vis būdavo jau prieš daug tūkstantių metų. Tik paskutiniaisiais aptemusiais laikais jų vos pastebėt. Daugumai dvasios žvilgis aklėjo tam, kas dieviška.

Su tokiu esmės taurumu naujas žmoniškumas būtų užtekėjęs. Ir jo žmonės įgytų veikiai visoje žmonijoje vadovavimą. Jis nebepavertų žmonių, nebesukeltų priešingumų tarp jų, bet juos darnintų ir vienytų. Žmonija tada ir vis aiškiau įsirodytų visos Kūrybos daviniuose kaip visą gyvumą laiminanti Augštesniojo valios priemonė.

Įaugusi į žmonišką vieningumą, žmonija nebepažintų karų, nebesukiltų jai tam linkimų ir pageidavimų. Žmonės nebūtų tikrai vieni kitiems pakantūs, ale visa-kuo jų gerbūvio ir jų tobulėjimo rėmėjais ir tvirtintojais.

Visame gyvume nebeliktų, kas jo reiškinius gadintų, jiems kenktų, juos naikintų ir žudytų, nebojant gyvenimo dėsnių. Nuolatai ryškėtų ko-gražiau tai, kas nušvietia pasaulio gyvenimą spinduliuojantiu palaiminimu. Kūrybos vyksmas plistų be baugių supimų kilimo keliu. Žmonija kurta tam būti patiu Kūrybos veiksmu, žemiškajam gyvenimui tobulinti.